

У Х В А Л А
ПЕРШОЇ КОЛЕГІЇ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Мохоня Євгена Анатолійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положення підпункту 8 пункту 4 розділу I Закону України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII

м. К и ї в
2 липня 2020 року
№ 136-1(II)/2020

Справа № 3-116/2020(252/20)

Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України у складі:

Мойсика Володимира Романовича – головуючого, доповідача,
Головатого Сергія Петровича,
Юровської Галини Валентинівни,

розглянула на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Мохоня Євгена Анатолійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положення підпункту 8 пункту 4 розділу I Закону України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII (Відомості Верховної Ради України, 2015 р., № 6, ст. 40).

Заслухавши суддю-доповідача Мойсика В.Р. та дослідивши матеріали справи, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у с т а н о в и л а :

1. До Конституційного Суду України звернувся Мохонь Є.А. із клопотанням визнати таким, що не відповідає статтям 1, 3, 8, 16, частині другій статті 19, статті 22 Конституції України (є неконституційним), положення підпункту 8 пункту 4 розділу I Закону України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII, згідно з яким статтю 48 Закону України „Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи“ від 28 лютого 1991 року № 796–XII (Відомості Верховної Ради України, 1992 р., № 13, ст. 178) зі змінами (далі – Закон № 796) викладено у такій редакції:

„Стаття 48. Компенсації за шкоду, заподіяну здоров'ю, особам, які стали інвалідами внаслідок Чорнобильської катастрофи, учасникам ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській АЕС та сім'ям за втрату годувальника

Одноразова компенсація учасникам ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській АЕС, які стали інвалідами внаслідок Чорнобильської катастрофи, дітям-інвалідам, сім'ям, які втратили годувальника із числа осіб, віднесених до учасників ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській АЕС та смерть яких пов'язана з Чорнобильською катастрофою, батькам померлого, щорічна допомога на оздоровлення виплачується у порядку та розмірах, встановлених Кабінетом Міністрів України“.

Із матеріалів справи вбачається, що Мохонь Є.А. є учасником ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській АЕС першої категорії та інвалідом III групи захворювання, яке пов'язане з роботами з ліквідації наслідків аварії на Чорнобильській АЕС. У березні та червні 2016 року він звертався до Управління праці та соціального захисту населення Софіївської районної державної адміністрації Дніпропетровської області (далі – Управління) із заявою про перерахунок та виплату йому згідно зі статтею 48 Закону № 796 щорічної допомоги на оздоровлення за 2015–2016 роки у розмірі чотирьох

мінімальних заробітних плат за кожен зазначений рік. Управління двічі відмовило Мохоню Є.А. у здійсненні цього перерахунку, посилаючись на те, що така допомога була виплачена йому відповідно до постанови Кабінету Міністрів України „Про щорічну допомогу на оздоровлення громадянам, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи“ від 12 липня 2005 року № 562 зі змінами (далі – Постанова).

Автор клопотання оскаржив відмову Управління до суду, оскільки вважає, що розмір отриманої ним щорічної допомоги на оздоровлення за 2015–2016 роки є меншим ніж встановлений статтею 48 Закону № 796.

Постановою Софіївського районного суду Дніпропетровської області від 15 серпня 2016 року Мохоню Є.А. було відмовлено у задоволенні адміністративного позову щодо стягнення з Управління недоплаченої йому суми щорічної допомоги на оздоровлення за 2015–2016 роки у розмірі чотирьох мінімальних заробітних плат за кожен із зазначених років.

Ухвалюючи рішення про відмову у задоволенні позовних вимог, суд першої інстанції виходив із того, що виплата щорічної допомоги на оздоровлення передбачена Постановою, згідно з якою відповідач здійснив виплату позивачу щорічної допомоги на оздоровлення у визначеному Постановою розмірі, оскільки іншого розміру такої допомоги у 2015 та 2016 роках не встановлено, а стаття 48 Закону № 796, починаючи з 1 січня 2015 року, не визначає розміру такої допомоги. Дніпропетровський апеляційний адміністративний суд у своїй ухвалі від 5 жовтня 2016 року погодився з висновками Софіївського районного суду Дніпропетровської області.

Верховний Суд у складі колегії суддів Касаційного адміністративного суду постановою від 13 листопада 2019 року касаційну скаргу Мохоня Є.А. залишив без задоволення, а постанову Софіївського районного суду Дніпропетровської області від 15 серпня 2016 року та ухвалу Дніпропетровського апеляційного адміністративного суду від 5 жовтня 2016 року – без змін.

Автор клопотання вважає, що порушенням його конституційних прав є залишення без задоволення судом касаційної інстанції його касаційної скарги.

2. Вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі, Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України виходить із такого.

Відповідно до статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“ конституційна скарга вважається прийнятною, якщо з дня набрання законної сили остаточним судовим рішенням, у якому застосовано закон України (його окремі положення), сплинуло не більше трьох місяців (пункт 2 частини першої); як виняток, конституційна скарга може бути прийнята поза межами вимог, установлених пунктом 2 частини першої цієї статті, якщо Конституційний Суд України визнає її розгляд необхідним із мотивів суспільного інтересу (частина друга); якщо суб'єкт права на конституційну скаргу пропустив строк подання конституційної скарги у зв'язку з тим, що не мав повного тексту судового рішення, він має право висловити у конституційній скарзі клопотання про поновлення пропущеного строку (частина третя).

З аналізу конституційної скарги вбачається, що остаточним судовим рішенням у справі Мохоня Є.А. є постанова Верховного Суду у складі колегії суддів Касаційного адміністративного суду від 13 листопада 2019 року.

Конституційна скарга Мохоня Є.А. надійшла до Конституційного Суду України 19 червня 2020 року, тобто строк її подання пропущено. Водночас Мохонь Є.А. не заявив клопотання щодо поновлення пропущеного строку подання конституційної скарги.

Отже, автор клопотання не дотримав вимог пункту 2 частини першої статті 77 Закону України „Про Конституційний Суд України“, а його конституційна скарга є такою, що подана з порушенням встановленого цим законом строку.

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі згідно з пунктом 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

Ураховуючи викладене та керуючись статтями 147, 151¹, 153 Конституції України, на підставі статей 7, 32, 37, 55, 56, 62, 77, 86 Закону України „Про Конституційний Суд України“ та відповідно до § 45, § 56 Регламенту Конституційного Суду України Перша колегія суддів Другого сенату Конституційного Суду України

у х в а л и л а:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційною скаргою Мохоня Євгена Анатолійовича щодо відповідності Конституції України (конституційності) положення підпункту 8 пункту 4 розділу I Закону України „Про внесення змін та визнання такими, що втратили чинність, деяких законодавчих актів України“ від 28 грудня 2014 року № 76–VIII на підставі пункту 4 статті 62 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – неприйнятність конституційної скарги.

2. Ухвала Першої колегії суддів Другого сенату Конституційного Суду України є остаточною.

**ПЕРША КОЛЕГІЯ СУДДІВ
ДРУГОГО СЕНАТУ
КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ**